

OLGA VAN DER MEER

De weg van gisteren
naar morgen

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Dertig jaar. Dertig jaar die omgevlogen waren, al waren er jaren bij geweest waarin ze had gedacht dat de tijd kroop. Jaren waarin het leek alsof ze nooit groot zou worden. En nu? Nu was ze groot, al heel lang. Maar ze zou de klok het liefst jaren terugzetten.

Mijmerend draaide Eva Lieversen zich nog eens om in haar bed. Het was nog donker buiten, zag ze. Waarom had ze eigenlijk het onzalige plan opgevat om vrij te nemen op haar dertigste verjaardag? Alsof ze hordes visite verwachtte! Het tegendeel was eerder waar. Die avond had ze een, hopelijk, gezellig etentje met haar vier vriendinnen, maar voor de rest kwam er helemaal niemand. Broers of zussen bezat ze niet en haar ouders zaten weer eens in hun huisje op het Franse platteland. De leden van de tennisclub waar ze al sinds jaar en dag speelde en de mensen van de showband met wie ze regelmatig optrad, had ze niets laten weten en met de medewer-

kers van het consultatiebureau, waar ze als arts aan verbonden was, ging ze privé niet om.

In het schemerdonker van haar slaapkamer onderwierp Eva zichzelf aan een grondig psychologisch onderzoek. Waarom vierde ze haar verjaardag niet uitbundig? Waarom geen groot feest voor alle bekenden van de verenigingen waar ze op zat? Tenslotte leidde ze niet bepaald een kluizenaarsbestaan, ze zocht graag het gezelschap van anderen op. Ook al was ze vrijgezel, ze was maar zelden alleen. Gelukkig maar, want ze had er een hekel aan om alleen te zijn. Het 'happy singleschap', waar iedereen tegenwoordig zijn mond van vol had, kon haar gestolen worden. Wilde ze daarom geen ruchtbaarheid geven aan haar dertigste verjaardag, toch een mijlpaal? Dertig jaar, het klonk behoorlijk oud, dacht Eva somber bij zichzelf. Dit was de leeftijd waarop mensen structuur in hun leven kregen en zich gingen settelen. Nou, voor haar viel weinig te settelen, ze had niet eens een relatie. Haar laatste vriend dateerde alweer van enkele jaren geleden en was niet bepaald een succes geweest. Daarna had ze wel wat afspraakjes gehad, er was echter geen enkele man bij geweest die haar hart sneller had doen kloppen. Zolang ze

nog in de twintig was, was dat niet zo'n punt geweest. Haar hele leven lag voor haar gevoel nog voor haar. Plotseling, in één nacht, was dat veranderd. Nu was ze dertig en lagen haar beste jaren achter haar.

Ineens schoot Eva luid in de lach, een wat vreemd geluid in het verder lege huis. Ze klonk alsof ze tachtig was! Viola, haar hartsvriendin sinds achttien jaar, zou haar de huid vol schelden als ze dit hoorde, wist Eva. Die was een fervent voorstander van het gezegde 'een mens is zo oud als hij zich voelt'.

'Kom op, meid,' sprak ze hardop tegen zichzelf, iets wat ze steeds vaker deed. 'Als je toch niet meer kunt slapen, ga dan je bed uit en geniet van deze dag. Het wordt mooi weer, ga iets leuks doen.'

Ondanks deze peptalk slofte ze even later haar kleine flatje door. Zoals gewoonlijk was haar eerste gang naar de tv, die ze aanzette op een muziekkzender. Het ontbijtnieuws sloeg ze vandaag maar over, ze had genoeg aan haar eigen gedachten en had geen behoefte daar nog allerlei ellende aan toe te voegen. Daarna bekeek ze zichzelf aandachtig in de spiegel. Hm, ze zag wat bleekjes. Het werd hoog tijd voor een hete douche en wat make-up, oordeelde

ze. Na deze handelingen en het aantrekken van een vrolijk, rood broekpak, wat mooi afstak tegen haar donkere haren, voelde ze zich inderdaad wat beter, desondanks sleepte de dag zich voort. Ze nam zich voor om nooit, maar dan ook echt nooit meer, vrij te nemen op haar verjaardag. Ze kon zichzelf nu wel wijsmaken dat het een dag als alle andere was, toch voelde ze zich ontheemd in haar eentje. De dag leek maar niet om te komen. Ze ging naar de markt, kocht een grote bos bloemen voor zichzelf plus twee leuke truitjes en sloeg alle ingrediënten voor het dinertje van die avond in, maar toen ze daarvan terugkwam was het pas elf uur. Er scheidden haar nog ruim zes uur van het tijdstip waarop haar eerste gast zou arriveren, uren die zich eindeloos uitstrekten, met als enige afleiding een telefoontje van haar ouders om haar met haar verjaardag te feliciteren.

‘Dertig jaar alweer, wat vliegt de tijd toch,’ zei Jacqueline Lieversen weemoedig. Het was dezelfde zin die ze ieder jaar uitsprak, alleen het getal veranderde steeds.

‘Ja, mam, het gaat hard,’ was Eva’s stereotiepe antwoord. ‘Hoe is het bij jullie? Mooi weer?’

Haar afleidingsmanoeuvre werkte. Haar moeder begon uit te weiden over het prachtige weer, het mooie landschap en het fraaie buitenhuis dat ze bezaten. Eva had deze verhalen al talloze malen gehoord, maar ze waren beter dan de melancholieke beschouwingen van haar moeder. Dat kon ze er vandaag echt niet bij hebben, ze had zelf al moeite genoeg met alles wat in het verleden gebeurd was. Normaal gesproken kon ze het goed van zich af zetten, maar vandaag leek dat niet te willen lukken. Die ene dag dat... Ho! In gedachten riep Eva de herinneringen een halt toe. Niet aan denken, dat had geen enkel nut. Dat lag allemaal achter haar. Tegenwoordig was ze een zelfstandige, volwassen vrouw met een goed salaris, een eigen flatje, een auto voor de deur en een eigen mening. Ze was niet langer het onzekere, kwetsbare kind van toen.

‘Ben je er nog?’ klonk de stem van haar moeder hard in haar oor. ‘Ik vroeg of je nog iets leuks van plan was vandaag.’

‘Viola, Janet, Mieke en Carola komen straks eten,’ vertelde Eva.

‘Ha, de beroemde bende van vijf komt dus weer bij elkaar. Hoelang zijn jullie nu alweer

bevriend?’

‘Viola ken ik al achttien jaar, Mieke en Carola vijf jaar en Janet sinds drie jaar,’ dreunde Eva op. Alsof haar moeder dat niet wist. Hun gesprekken verliepen de laatste tijd steeds vaker op dezelfde manier, waaruit bleek dat ze elkaar weinig te vertellen hadden. Haar ouders leidden hun eigen leven, net als zij. Ze bezaten vijf winkels in kantoorbenodigdheden en boeken, maar werkten daar zelf niet meer actief in mee. Alle zaken hadden een prima bedrijfsleider, waardoor ze eindelijk, na jarenlang keihard werken om iets op te bouwen, de tijd aan zichzelf hadden. Ze waren nog jong genoeg om van het leven te genieten en deden dat dan ook met volle teugen. Eva gunde het ze, maar merkte wel dat haar eigen leven en dat van haar ouders weinig raakvlakken meer met elkaar hadden. Sinds haar zeventiende was de verhouding een stuk slechter geworden en dat had zich in de loop der jaren niet hersteld. Na het succesvol afsluiten van haar studie was het iets beter geworden, maar Eva voelde dat ze haar nog steeds van alles kwalijk namen. Zodra ze bij haar ouders was, veranderde ze weer in het kind van toen. Ze zagen haar nog steeds niet als een volwassene, een gelijkwaardige,

ondanks haar goede baan en alles wat ze toch maar bereikt had sinds die noodlottige periode.

Met het smoesje dat ze nog een heleboel te doen had voor het avondeten, verbrak Eva het gesprek.

Om kwart over vijf diende dan eindelijk haar eerste gast zich aan, Janet Meyer. Eva had Janet drie jaar eerder leren kennen via haar hartsvriendin Viola, en het had meteen geklikt tussen de twee zo verschillende vrouwen. Janet was hoofdredactrice van een feministisch maandblad en een overtuigd mannenhaatster, terwijl Eva het liefst vandaag nog de man van haar leven wilde ontmoeten en een gezin beginnen. Behalve feministe was Janet ook een prima kok, vandaar dat Eva haar hulp had ingeroepen voor het bereiden van haar verjaardagsdiner. De twee vriendinnen kookten vaak samen en ze vonden het heerlijk om allerlei nieuwe combinaties te ontdekken.

‘We koken vandaag à la Joop Braakhekke,’ kondigde Janet aan.

‘Bedoel je daarmee dat je met je vingers in alle gerechten gaat zitten roeren?’ informeerde Eva belangstellend.

‘Nee gek, dat houdt in dat we tijdens het bereiden alvast van de wijn proeven.’ Janet duwde haar twee flessen in haar handen. ‘Ten slotte ben je jarig, een extra drankje mag vandaag wel.’

‘Alsof jij daar een verjaardag als excuus voor nodig hebt,’ plaagde Eva. Ze ontkurkte meteen een van de flessen en schonk twee glazen vol, terwijl Janet alle ingrediënten bestudeerde die stonden opgesteld op de keukentafel.

‘Hm, zo te zien eten we pasta.’

‘Ja, dat duurt tenminste niet zo lang, anders wordt het zo vreselijk laat. Zullen we maar meteen beginnen?’

Tijdens het koken kletsten de twee vrouwen honderduit. Janet was, evenals Viola, ook lid van de showband, dus ze zagen elkaar regelmatig, maar hadden nooit gebrek aan gespreksstof. Dat gold trouwens voor al Eva’s vriendinnen. Het waren allemaal zeer uiteenlopende persoonlijkheden, desondanks konden ze uitstekend met elkaar overweg. Carola de Boer, die Eva had leren kennen toen ze dertig kilo zwaarder was dan nu en om die reden een sportschool bezocht, was aerobicslerares en een echte gezondheidsfanaat. Mieke

Altinga, een vroegere buurvrouw van Eva, was een keurige directiesecretaresse die 's avonds alle remmen losgooide en er een uitbundig uitgaansleven en liefdesleven op nahield. Om de haverklap had ze een andere vriend, die net zo hard weer werd afgedankt als een andere, leukere man haar pad kruiste. Met Viola, eveneens hoofdredactrice maar dan van een maandblad voor jonge ouders, was Eva al bevriend sinds hun eerste dag op de middelbare school, inmiddels achttien jaar geleden. Zij was de enige van de vijf vrouwen met een vaste relatie, maar had dat nooit een reden gevonden om haar vriendinnen te verwaarlozen.

Ze had het getroffen met al deze vriendinnen om zich heen, dacht Eva met een gevoel van dankbaarheid toen ze een uur later met zijn vijven om de grote tafel zaten. Zo'n avond als deze, dat ze met zijn allen bij elkaar waren, kwam niet zo vaak voor, maar met ieder apart had ze een speciale band. Viola was haar hartsvriendin bij wie ze altijd terecht kon voor alles. Met Carola kon ze serieuze gesprekken voeren en zij was het die haar trouw bleef helpen haar gewicht op peil te houden. Mieke was degene met wie ze om niets kon lachen, oeverloos kon kletsen en die haar altijd weer